

Työssäoppimassa Islannissa

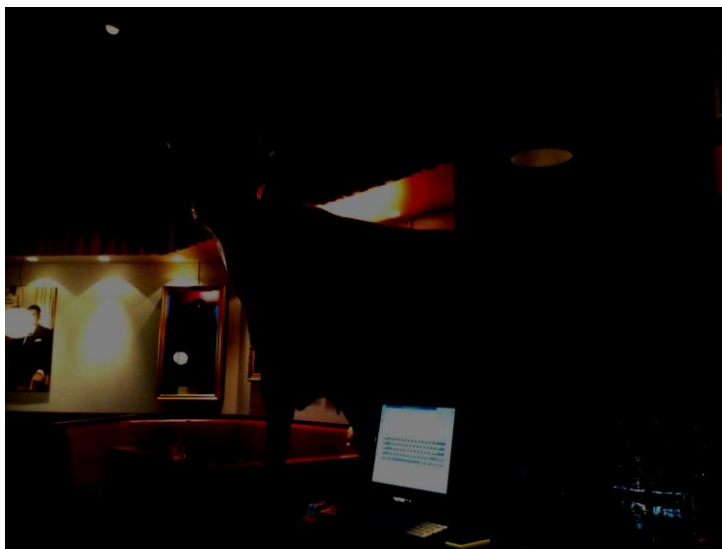
Islannissa lähes kaikki puhuvat englantia, joten täällä pärjää erittäin hyvin englannilla. Myös ruotsin kieli on hyvin yleistä ja sillä pärjää myös hyvin. Islantiakin ymmärtää osittain jos osaa ruotsia. Niistä löytyy hyvin paljon yhteistä. :) Varsinkin turistikohteissa on töissä ihmisiä, jotka eivät itseasiassa puhu ollenkaan islantia vaan pelkkää englantia. Muutamassa paikassa törmäsin ihmisiin jotka eivät puhuneet, tai eivät halunneet puhua englantia, mutta niistäkin tilanteista selviää täällä kyllä. Toinen oli pienessä kaupungissa sijaitseva pikkuruinen käsityöputiikki ja toinen samaisen kaupungin uimahalli.

Kulttuuri Islannissa on hyvin samankaltainen kuin Suomessakin. Pieniä arkipäiväisiä asioita kuitenkin ns osui silmään harjoittelun aikana. Yksi on liftaamisen yleisyys Islannissa, maaseudulta nuoriso liftaa iltaisin ja öisin kaupunkiin ja se on ihan normaalia eikä siinä ole mitään pelättävää. Ihmiset liftaavat sinne tänne, vähän kuin kulkisi kaverin kyydillä mutta ei vaan tunne kyydittäjää. Vaikeaa kuvailla... Harjoittelupaikassani syötiin ruoka noin 12 aikaan päivällä ja iltapala jo viiden aikaan. Suomessa monesti tehdään ruoka vasta töistä tullessa viiden maissa ja iltapala kahdeksan-yhdeksän aikaan. Yksi hauska juttu oli kun jonotimme jäätelöbaarissa. Jono oli todella pitkä ja töissä oli vain yksi ihminen. Silti jonottajat rupattelivat hyväntuulisina eikä minkäänlaista valitusta kuulunut mistään. Tunnelma oli rento ja mukava.

Suurin ero työkuulttuurissa on varmaankin sen rentous myös, kellonajat on noin aikoja ja kaikki tapahtuu ns ajan kanssa, kiirettä ei ollut. Työt tehtiin kuitenkin reippaasti jos oli ”kiire” muttei hätäisesti tai hosumalla tms. Ilmapiiiri oli aina välitön ja rento. Omat ennakkokäsitykseni kulttuurieroista eivät muuttuneet oikeastaan ollenkaan harjoittelun aikana. Olin tutustunut kulttuuriin hyvin ennalta ja tiesin mitä odottaa. Lausahdukset thetta reddast ja alt i lagi kuvaavat islantilaisista kulttuuria hyvin. ;)

Harjoittelupaikallani en huomannut eroja työturvallisuudessa verrattuna Suomeen.

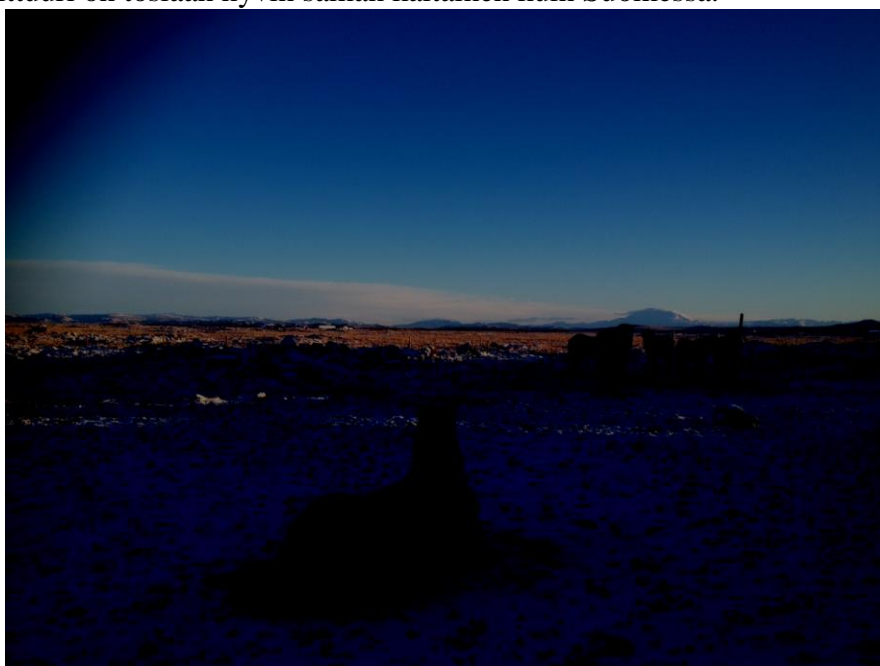
Työn laatu Islannissa on vähintäänkin yhtä hyvää kuin Suomessa. Palvelun laatu vaihteli todella paljon. Ruokakaupassa oli pari erikoista tilannetta; yhdellä kerralla kassatyöntekijä lähti kassalta pois mitään sanomatta tai edes katsomatta meihin, vaikka olimme siihen juuri menossa. Toisella kertaa kassatyöntekijä kysyi islanniksi jotain ja kun pyysin että saisiko saman englanniksi niin lättäsi vain kuitin hihnalle ja otti seuraavan tavaroita jo. :D Oli siellä muutama ihan hauskakin työntekijä. Ehkä palvelukulttuuri on täällä jotain Suomen ja Viron väliltä. Vähän vähemmän asiakasta huomioivaa ja ystävällistä kuin Suomessa kuitenkin.

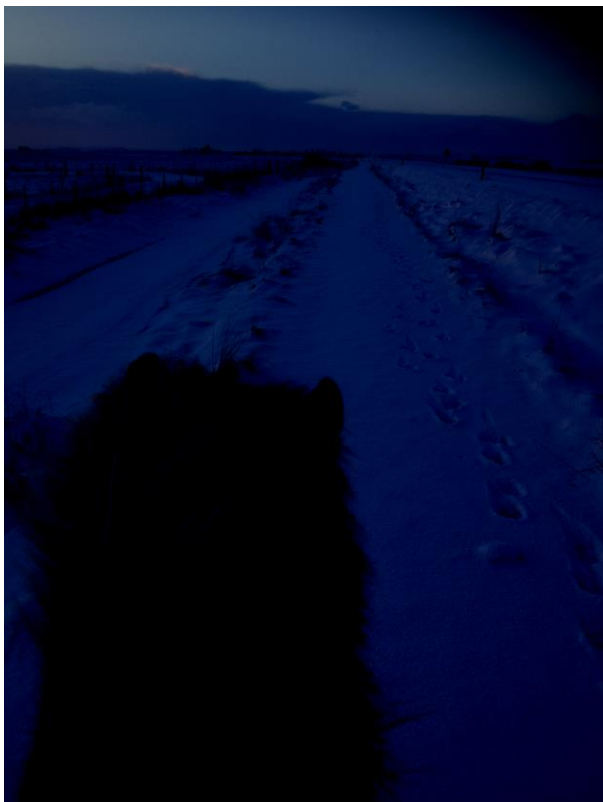

Paikalliseen väestöön tutustuin mm. loppiaisjuhlassa, jossa ilotulituksen ja kokon jälkeen kuntalaiset kokoontuivat kuumalle kaakaolle ja vohveille visitor centeriin. Kävin paikallisessa terveyskeskuksessa, fysioterapiala tarjoavassa yrityksessä, kaupoissa, ostoskeskuksissa, uimahallissa, kahviloissa, ruokaravintolassa, hevostarvikeliikkeissä, syntymäpäivillä jne... Tapasin myös työnohjaajani ystäviä ja perhettä melko paljon.

Kulttuurishokkia en kokenut, koska kulttuuri on tosiaan hyvin saman kaltainen kuin Suomessa.

Työssäoppimispaikkani oli reilu 20 hevosen talli, jossa pääpaino on kasvatuksessa. Tallissa asustaa hevosia ihan pikkumarsoista vanhempiin tammoihin. Tallissa on aina useampi kantava tamma ja erikäisiä varsoja ja nuoria hevosia. Tallissa on pilttuut vähän samaan tapaan kuin suomalaisissa navetoissa on parret. Pikkumarsoilla asuu ryhmäkarsinassa mutta jo kaksivuotiaasta lähtien ne seisovat pilttuissa kiinni. Hevoset päästetään aamulla ulos ja otetaan viiden aikaan sisälle. Olot on karut ja aitaukset kivikkoiset. Aitaus, jossa koko tallin hevoset tarhaavat laumana on laavakivipeltoa. Vettä hevoset juovat ns. järivistä, joita pellossa on enemmän ja vähemmän, säiden mukaan. Tallilla on pieni kenttä tai suomalaisittain pyöröaitaus, jossa hevosia juoksetetaan ja varsinkin nuoria ratsastetaan, ennen kuin niillä lähdetään ratsastamaan maastoon. Ratsastusteitä täällä on tehty teiden varsille samaan tapaan kuin suomessa pyöräteitä. Niitä menee melkein joka tien varrella, myös kaupunkien reunamilla.

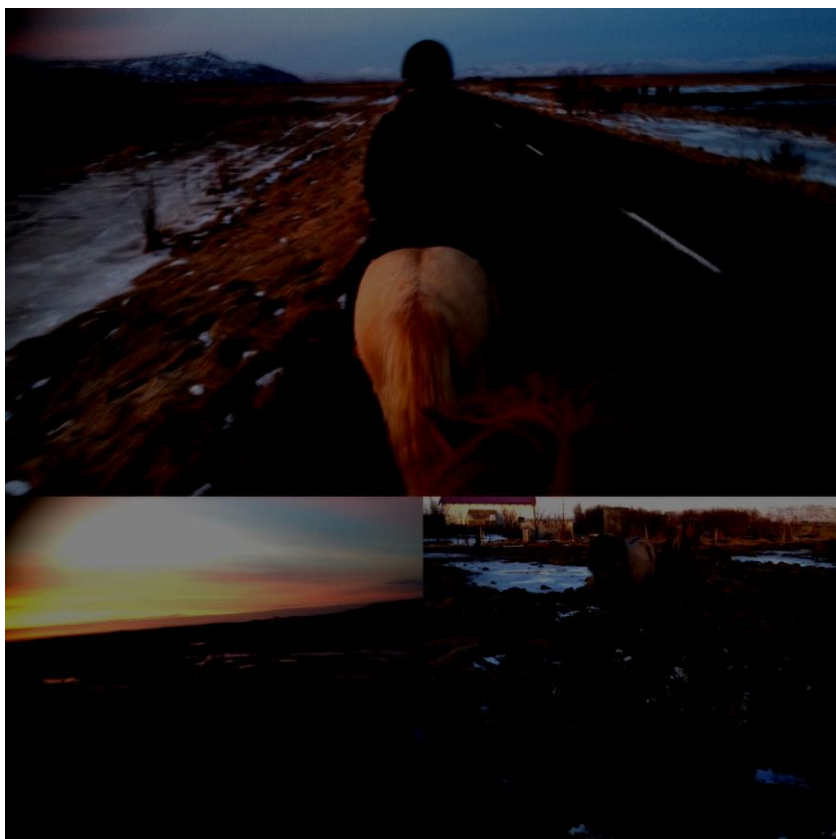

Yksi eroavaisuus täällä on se, että satula on ns henkilökohtainen, ei hevoskohtainen niinkuin Suomessa yleensä on. Hevoset kengitetään vähän sinnepäin, pääasia on että kengät on jalassa että niillä voi ratsastaa. Olen oppinut täällä kuitenkin ihan valtavasti uusia asioita ja suurimpana antina pidän niiden olosuhteiden näkemistä ja kokemista, joista islanninhevon on peräisin. Kokemus opetti niistä ja niiden tavoista toimia todella paljon ja sellaisia asioita, joita ei oikein voi oppia tai ymmärtää ennen kuin ne on itse kokenut ja nähnyt omin silmin. Olosuhteiden karuus, sääolojen vaihtelevuus, hevosten käsittely ja hevosten täysin erilainen sielunelämä ja tapa käyttäytyä; kaikkea tätä voi ymmärtää vain Islannissa tarkkailemalla hevosia oloissa, joissa ne ovat kehittyneet. Ratsastuksellisesti opin myös hyvin paljon. Pääsin ratsastamaan erilaisia ja eri-ikäisiä hevosia. Kolmivuotiaita vasta aloitettuja, parikymppistä vanhaa tammaa ja kaikkea siltä väliltä. Oli vahva tölttiä hevosia ja passitahtisia hevosia, ravivahvoja ja sellaisia, joille ei ollut vielä opetettu tölttiä ja sitä piti koittaa löytää

aina muutama askel kerrallaan. Katsoimme myös videolta kilpailusuorituksia, joista pääsin keskustelemaan kansainvälisen tuomarin kanssa ja kuuntelemaan pisteiden antoa ja perusteita. Hyvää harjoitusta silmälle!

Käytännön vinkkinä matkustamiseen ei oikein muuta tule mieleen kuin että kannattaa ottaa suorat lennot. Säästyy vaihtamiselta ja jos kone on vaikka myöhässä niin ei tarvitse stressata ehtiikö seuraavaan. Suomesta Islantiin on helppo tulla ja Keflavikin lentokentältä pääsee busseilla Reykjavikiin helposti. Itse sain harjoittelupaikastani kyydin mennessä tullen, joten ei tarvinnut kuin kassit nostaa autoon ja hypätä kyytiin. Asumisesta voin vain suositella perheessä asumista, jos vain sellaisen harjoittelupaikan löytää. Arkielämä täällä on melko samanlaista kuin Suomessa ja apua varmasti saa kun uskaltaa kysyä.

Ehdottomasti kannatti lähteä ulkomaille harjoitteluun. Paljon sellaista kokemusta ja näkemystä jota ei Suomesta saa eikä edes pystytty tarjoamaan. Varsinkin näin erityisen hevosrodun syntysijoilla kokemusta on niihin paljon enemmän

kyseisistä eläimistä kuin Suomessa tai varmaan muuallakaan maailmalla. On myös mahtavaa nähdä erilaisia toimintatapoja, kulttuurieroja ja upeita maisemia ja luonnon ihmeitä.

Aion hyödyntää oppimaani
islanninhevosten parissa
tulevaisuudessakin ja ylläpitää
täällä hankittuja taitoja.
Harjoittelu vahvisti ajatuksen

hevosharrasteohjaajakoulutuksen suuntamisesta islanninhevosiin ja askellajiratsastukseen. Upea ja mahtava kokemus kaikkiaan! Suosittelen!

Annika Petäjämäki
Osaran maaseutuopetusyksikkö
maaseutuyrittäjä